

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An in recitatione Breviarii debeant verba ita necessariò proferri, ut
recitans se ipsum audiat?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

Sanch. Laym. Navar. Gobat, & alii, ad viam scilicet scrupulis præcludendam, & ad inania, & vana dubia deponenda; & quidem loquendo tantum de omissione parvæ alicujus Horæ, censent Tambur. & Gobat non teneri Clericum repetere, etsi probabilis ipsi ratio suppetat judicandi, quod talem partem non oraverit, modò ipsi non sit moraliter certum, quod eam non omiserit.

Rationem dant, quia ratio illa, quòd, quando quis Officium incipit, communiter, ac regulariter non omittat, præponderat, ac prævalet omni alteri rationi oppositæ, quæ tantum probabilis est, juxta regulam communiter receptam, quòd ex communiter contingentibus fiat prudens præsumptio. Nota autem cum Lacroix non esse sufficientem, & prudentem causam repetendi Horam ex eo solum capite, quòd non memineris te illam recitasse, dummodo non memineris te illam non dixisse, & habeas aliquam conjecturam, quòd recitaveris, ut alibi dictum est.

302 Ad 3. Q. Utrum necesse sit, ut recitans privatim Officium divinum ita verba proferat, ut se ipsum audiat? Affirmativam sententiam amplectuntur Medina C. de orat. quæstio 7. Reginald. l. 18. n. 174. Vincent. Filliac. tr. 23. c. 3. n. 117. & cap. 7. quæstio 8. alique arbitranter recitantem teneri se ipsum audire; quia recitatio Officii Divini est oratio quædam vocalis; de ratione P. Leonardelli Soc. Jesu.

tione autem orationis vocalis est, ut voce proferatur, & ab aliquo audiatur, cum vox essentialiter sit quidam sonus. Sed

Contrarium tenendum est cum Navar. c. 20. de orat. n. 14. Suarez tom. 2. de Relig. c. 28. n. 17. & cap. 7. n. 5. Bonac. D. 1. q. 3. p. 2. §. 1. Laym. l. 4. tr. 1. c. 5. n. 8. Palao D. 2. p. 3. n. 6. & aliis censentibus, non esse necessarium, ut cum quis solus recitat, se ipsum audiat. Movetur. Primò, quia nullo jure probatur, recitantem ad hoc teneri; præceptum enim obligat ad dicendum, non autem ad audiendum; estque præceptum solum de locutione vocali cum Deo; sed cum Deo optimè loqui possumus verbaliter, quin nos ipsos audiamus, quia possumus verba formare, quæ Deus optimè percipiet; potest enim oratio fieri ore, & voce, etiamsi non audiatur ab ipso recitante, quæ ex se sit quidam sonus formatus ex allisione aëris ad labia, & dentes. 2. Si ad orationem vocalem, & ad executionem hujus præcepti necessario requiretur, ut te ipsum, seu verba à te prolata audias, tunc orare non posses vocaliter, neque hoc præceptum implere, si surdus esses, vel, si dum oras, magnus strepitus excitaretur.

Porro licet opus non sit, ut te ipsum audias, debes tamen verba ita distinctè proferre, ut absolute
Tc audi-

audiri possent, remoto saltem omni impedimento, quia verba, quæ auditu percipi non possunt, non videntur verba, sed quidam motus in gutture, qui potius sunt inchoatio verborum, quàm verba; vix enim videtur fieri posse, ut vox benè formata, & articulata ore proferatur, quin à proferente integra audiendi facultate prædico audiri possit vel audiatur. Et hoc est, quod velle videntur DD. supra in contrarium relati, ut colligitur ex Valentia *D. 6. q. 2. p. 10. §. 4.*

Dixi supra cum quis solus recitat; nam orans cum socio debes ita proferre verba, ut socius illa audiat, si ad recitandum Horas sit obligatus: Et è contra ipse socius debet ita verba proferre, ut tu illa percipias; quia oratio alterius in tantum potest esse tibi communis, in quantum illam percipis, atque ideo diceris recitare ea, quæ Socius recitat, quia illum audis; auditus

enim loco prolationis succedit; Quod si plures, quàm duo simul recitent Officium Divinum, non licet illud ita recitare, ut unus dicat unum versiculum, alter alterum, & tertius tertium, sed alternatim recitandum est, facto inter recitantes solum duplici choro, siue plures sint ex una parte, siue pauciores; hic enim est usus, & praxis Ecclesiæ, cui in privata recitatione extra chorum nos conformare debemus, ut cum aliis notat Suarez *l. c. l. 4. c. 25.* Lectiones tamen vel singulas à singulis, vel etiam omnes ab uno, cæteris audientibus, legi sufficit, ut advertunt cit. Suarez *c. 12. n. 2.* Azor *l. 10. cap. 7. q. 5.* Navar. Palud, Sylv. & alii; qui duo monent, quod scilicet, etsi aliquis quædam distinctè non percipiat, quæ ab altero choro, vel socio dicuntur, moraliter tamen satisfaciatur, neque aliquid propterea scrupulosè repetendum sit.

CASUS